

ВІЙНА І ТИЛ – ОЧИМА ЖІНКИ



Про наших солдатів, які захищають Україну зі зброєю в руках, продовжують піклуватися жителі Зарічненського району та волонтери, які офіційно іменуються як координаційний штаб в Зарічненському районі для допомоги учасникам АТО. І одні, і другі роблять це не з примусу, не з матеріальної чи моральної вигоди, а добровільно, керуючись обов'язком громадянина України і обов'язком християнина. Хто допоможе нашим солдатам, якщо не ми?

У минулий четвер із Зарічного на Схід знову вирушило авто з благодійною допомогою. Цього разу серед супроводжуваних вантаж була й жінка-волонтер – Лариса Миколаївна Кирикович. П'ять діб тривав маршрут по тилах і позиціях, де зараз мирне життя поруч з війною.

8стор.

ВІЙНА І ТИЛ – ОЧИМА ЖІНКИ

ВОЛОНТЕРИ ЗАРІЧНОГО ЗНОВУ НА СХОДІ



Роман Полюхович та Іван Прус

Враженнями ми попросили поділитися Ларису Кирикович.

– Одразу скажу, що це був мій перший і останній шанс – поїхати на Схід й побачити все на власні очі – і я не змогла від нього відмовитися. Цього разу ми завантажили 10 іменних посилок нашим хлопцям, в основному, з теплим одягом. З них 3 посилки були від вичівських школярів своїм землякам. Також роздрукували і взяли понад 300 примірників вірша Надії Полховської з Морочного. «Крик душі» та дитячі малюнки, які нам передавали з різних шкіл Заріченського району. Спочатку ми провідали наших двох солдатів у госпіталі в Рівному: Володя Шкльода з Нобля був на процедурах, а з Сашою Матюхом, учасником АТО і колишнім полоненим, який зараз про-

ходить в госпіталі реабілітацію, та його дружиною ми зустрілися і спілкувалися, як рідні. Війна нас подружила і зріднила. З хлопцями, котрі на лікуванні, все добре.

Надалі маршрут проліг на Схід. Попутньо ми забрали 2-ох бійців, які були доставлені в добровольчий батальйон «ДУК», що воює в с. Піски, поблизу донецького аеропорту. Мені дуже сподобалася атмосфера в батальйоні: патріотичний бойовий дух, військовий вишкіл і дисципліна, навіть однаковий одяг на всіх добровольцях підкреслював, що це серйозне військове формування, у якому відчувається порядок в усьому. Надалі ми поїхали до нашого рівненського батальйону «Горинь». На момент нашого приїзду в батальйоні перебувало троє добровольців із Заріченщини: 2 – із Вичівки (Роман Полюхович та Василь Прус) та 1 – із Зарічного (Іван Прус). Хлопці тримаються. Але вже були «на чемоданах». Міняли дислокацію: дві колони поїхали, а третя, заключна, збиралася в дорогу. В основному, бійці виконували завдання в тилу. Ми там і заночували. Посиділи й поспілкувалися з нашими земляками, передали їм



Володимир Музичко

посилки, поїли разом смачного борщу, навіть із домашньою сметаною і грибами, послушали як наш Ваня Прус, під гітару, виконав пісню, яку сам написав. Сліз стримати я не змогла... В сторону Волновахи нас не пропустили, на блок-посту повернули назад.

Відвідали ми ще одного нашого земляка, який перебуває на тренувальній базі «Черкаське», – Сергія Марчука з Мутвиці. Вручили й йому посилку. Сергій дуже змінився: зміцнів і помужнішав – це одразу мені кинулося, при

зустрічі, у вічі. Заїжджали в «Десну»; що на Чернігівщині, де на тренувальній базі є наш хлопець з Вичівки Володимир Музичко: передали йому посилку і кевларову каску.

Побували ми у Києві в армії «SOS» – вийшли на нашого Руслана Полюховича з Нового Села. Він був в одній з лікарень на Дніпропетровщині, вже виписали. Передали йому гроші на форму і на взуття – він їх отримав.

Не хотілось би акцентувати увагу на цьому нашому солдату, бо впевнена, він не дозволить би мені сказати те, що я все-таки скажу: «Така сільрада, стільки населення і, знаючи його сімейне становище, невже не можна сільському голові організувати серед людей постійну підтримку і допомогу цьому солдату? Хлопець, який ріс без батька, в багатодітній сім'ї, страждає за всіх вас. Він був у лікарні й купував медикаменти за свої гроші (які в солдата можуть бути гроші й звідки!) – ви про це знали? В кого їх йому просити? Прощу, в першу чергу, сільського голову, всіх працівників сільради: заради своїх синів і чоловіків, які з вами вдома, подбайте про ваших двох солдатів, які на війні».

Якщо говорити загалом, то там, на Сході, поруч співіснують війна і мирне життя. Чи можна до цього людині звикнути – не знаю.

Тамара АЛЕКСІУК